

בש"פ 1566/14 - ابو עמר עבד רבה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1566/14

לפני: כבוד השופט ע' פוגלם

העורר: ابو עמר עבד רבה

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום הליכים לפי החלטת בית המשפט המחויז בbaar שבע (כב' השופט נ' ابو-טהה) בתמ"ת 27690-01-14 מיום 11.2.2014

תאריך הישיבה: ג' באדר התשע"ד (5.3.2014)

בשם העורר:עו"ד דרור נאשף

בשם המשיבת:עו"ד יעל שרפ

החלטה

1. נגד העורר הוגש כתוב אישום שבו מיחוסתו לו עבירות קשירת קשר לביוץ פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977; יצא יבוא מסחר והספקה לפי סעיפים 13 ו-19 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1977 (להלן: הפקודה); והחזקת סמים שלא לצורך עצמית לפי סעיף 7(א)(ג) רישה לפקודה.

עמוד 1

2. לפי פרטיו כתוב האישום, העורר ועובד חסן ابو עאמר (להלן: חסן) עובדים בחברת "יהודה גדרות" העוסקת בבנייה הגדר בגבול ישראל-מצרים (להלן: הגדר). במועד בלתי ידוע קשר העורר קשר עם תושבי מצרים שזהותם אינה ידועה (להלן: האחרים) להבריח ממצאים לישראל סמוך מסווג "חשש" בנסיבות מסחרית. ביום 28.12.2013 סמן לשעה 7:15 הגיעו העורר וחסן אל הגדר, סמוך לקו קווי 451, לצורך ביצוע עבודות בניה בקטע גדר שהיה בניין בחלקו. העורר התמך כ-100 מטר צפונית לחסן, והשניים החלו לעבוד בבנייה הגדר. סמוך לשעה 07:30 הגיעו שניים מהאחרים סמוך למקום שבו עבד העורר. העורר והאחרים התקרבו זה לזה עד שנפגשו מצד המערבי של הגבול, שם מסרו האחרים לעורר שתי חבויות פלסטיק אשר הכילו 500 חבילות במשקל כולל של 48.937 ק"ג של סמוך מסווג "חשש". העורר נטל את החבויות, נשא אותן אל עבר הגבול והניח אותן מתחת לגדר. לאחר מכן המשיך העורר לעבוד במבנה הגדר והאחרים התרחקו מהמקום. סמוך לאחר מכן הגיעו חיילים אשר הוזעקו אל המקום שעצרו את העורר ותפסו את הסם.

3. בד בבד עם הגשת כתוב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים נגדו. ביום 11.2.2014 נקבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט נ' ابو-טהה) כי נגד העורר ישן ראיות לכואורה המקומותיים סיכי סביר להרשעתו בעבירות המזוהה לו בכתב האישום. נקבע כי עיקר התשתית הריאיתית נשענת על הודעות תצפיתנית אשר הבחינה ב"עובד שעון החול" (עובד במבנה הגדר) לבוש אפוד זוהר, בצדיה המערבי של הגדר, חבר לדמיות שהגיעו מהצד המצרי, נוטל מהן חבילות כלשהן, סוחב אותן אל עבר הגדר ושם "מתעסק" איתן. עוד נקבע כי הודעתם של הסמג"ד וגשש המכונה "גש 1" שהגיעו למקום לאחר שהוזעקו על ידי התצפיתנית משתלבות עם התיאור שמסרה האחראונה. בפרט ציינה הودעת גש 1 אשר הבחן בעקבותיו של "עובד שעון החול" בשלוש נקודות ציון – במקומות החבירה לדמיות מהצד המצרי, במקומות שבו נתפסו החבויות שהיכלו את הסם, ובמקום שבו נעצר העורר. בבית המשפט המזוהה השיג העורר על המשקל שיש ליחס להודעת התצפיתנית שנסמכה על צפיה במסכים ולהודעת הגש של אן נערכה חווות דעת מומחה ולא לוותה בטעות העקבות. בית המשפט קבע לעניין זה כי השגתו של העורר יתרברו בהליך העיקרי, וכי לצורך השלב הנוכחי די בכך שיש בריאות נגדו פוטנציאלי ראייתי מספק, אשר לעילת המעצר ולבחינת חłówת מעצר, נקבע כי עבירות הסמים המזוההות לעורר מקומות חזקת מסוכנות סטטוטורית. בית המשפט מצא כי על אף גילו הצער של העורר ועבורי הפלילי הנקי אין מקום לשחררו לחłówת מעצר, וזאת נוכח המעשים החמורים המזוהים לו וונסיבות ביצועם – ובפרט בהינתן הנסיבות הגדולה של הסם שנתפסה.

טענות הצדדים

4. מכאן העורר שלפניי. אשר לקיומה של תשתיית ריאיתית לכואורת, טוען העורר כי עדויותיהם של התצפיתנית וגש 1 אינן קבילות. לטענתו, התצפיתנית חצתה במרתחש באמצעות מסך שהקرين את ההתרחשויות שתועדו והוקלטו בambilנות האבטחה של הצבא. במצב דברים זה, לשיטת העורר, הראה הטובה ביותר היא הקלה עצמה – שהוגדרה כחסוכה – ולא הودעת התצפיתנית. משום שראיה זו – הראה העיקרית בעניינו – לא הובאה לבית המשפט משיקולי המשיבה, הרי שאין להתייר הצגתן של ראיות משנהות הנגזרות منها. בעניין הודעתו של גש 1, נטען כי זו לא נurekaה חווות דעת של עד מומחה; כי הודיעתו נגבהה רק בחולף תשעה ימים מהairoע; וכי עקבות הנעלמים שנמצאו במקומות, עליהם הוא נסמרק, לא תועדו כנדרש. עוד טוען העורר כי כלל הראות בעניינו הן ראיות נסובתיות, וכי אין מחלוקת על כך שהוא במוקם כדי במסגרת עבודתו במבנה הגדר. נטען כי יתכן שה"עובד" שנחזה על ידי התצפיתנית היה חסן או אדם אחר אשר לבש אפוד זוהר במטרה להתחזות לאחד מ"עובד שעון החול". בפרט טוען העורר כי גש 1 לא בדק את נעליו של חסן ולא שלל את האפשרות שהוא נעל נעלים דומים לאלו שנעלו על ידו, וכי קיימת סבירות גבוהה יותר לכך שחסן הוא זה שביצע את העבירות, כמו שנוהג לעבוד במקום לציפה יותר. עוד נטען כי התצפיתנית זיהתה

"דמות נוספת" שהייתה עשויה להיות העורר ולא חסן. בנוסף, טען העורר כי יתכן שהחובות המכילות את השם נמצאו גם לפניו הגעתו למקום, שכן לפי הودעת הتفسירנית היא לא זיהתה מהו החפץ שהועבר מהדמויות מהצד המצרי לאדם עם האwód הזהה. לסימן, טען העורר כי אף אם קיימת תשתיית ראיות לכואוריות, הרי שהיא מקום לבחון חלופת מעצר בעניינו תוך הסתייעות בתסקיר מבחן, וזאת על רקע גילו הצער והעדר עבר פלילי.

5. בדיוון שהתקיים לפני סמכה המשיבה ידיה על החלטות בית המשפט קמא. לטענת המשיבה, קיימות ראיות לכואורה בעוצמה מספקת למעצרו של העורר עד ליום ההליכים נגדו. ראשית, בעניין הודעות הتفسירנית, נטען כי זו דיווחה על ההתרחשויות שצפתה בהן באופן אישי בזמן באמצעות עדויות טכניות – שלא נטען כי הם עשויים לגרום לשיבוש המציאות. עוד נטען כי המקום להעלות טענות נגד ההחלטה להטיל חיסכון על הקלהות היא במסגרת עתירה ל吉利ו ראייה חסונה, ובמצב דברים זה הודעת הتفسירנית עולה כדי ראייה לכואורה בעלת פוטנציאל להביא להרשעת העורר. בעניין גש 1, נטען כי המקום לדון במחדלי החקירה הנטענים ובסאלת ההתיחסות לעדות עדות מומחה הוא במסגרת התקן העיקרי. לטענת העורר כי ישנה אפשרות שאת העבירות הנטענות ביצעו חסן או אדם אחר השיבה המשיבה כי הסיבה לסתירת התקן נגד חסן היא העקבות שאחריה התחקה הוגש אשר הובילו לשירות למקום שבו נעזר העורר; וכן כי לפי דברי גש המכונה "גש 2", בסיפור הבוקר שנערך במקום לא נראה החובות האמורות. מכאן, אין זה סביר כי אלו הונחו שם קודם לכן על ידי אדם אחר. אשר לאאפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר, טענת המשיבה כי לעורר ניתנה אפשרות לטעון לחלופה לפני בית המשפט המחויז – אך אפשרות זו לא נוצאה על ידו. כן נטען כי מהמעשים המזוהים לעורר עולה מסוכנות רבה ונוכח הפרת האמון מצדו (שכנן העורר וחסן היו היחידים להם ניתן אישור מיוחד לעבוד בשבת); ובשים לב לתהkom שנדרש לבצע העבירות (ובכלל זה תיאום מול תושבי מצרים). לטענת המשיבה, אף אם ניתן תסקיר חיובי בעניינו של העורר, אין במקרה חלופת מעצר שתוכל לאין את מסוכנותו, על אף גילו הצער והעדר עבר פלילי.

דין והכרעה

תשתיית ראיות לכואוריות

6. כידוע, בשלב בוחינת בקשה למעצר נאשם עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימות ראיות לכואורה להוכיח את אשמו בעבירות המזוהים לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי – הינהו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיימים סיכוי סביר שיעבורו במהלך המשפט – תוך כדי העברתן בכור היתוך של החקירה ומבחן הקבילות והמשקל – יוביל בסופה של יום להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: הלכת זדה)). במלים אחרות, על בית המשפט לבחון אם קיימים סיכוי סביר לכך שמדובר החקירה תצמchina בסוף המשפט ראיות אשר תבוסנה את אשמת הנאשם. בשלב בוחינת הראיות לכואורה אין בית המשפט נדרש לבחון את משקלן של העדויות או את מהימנות העדים, אלא אם כן מדובר בפתרונות מהותיות וגוליות לעין, המצביעות מעצמן על כرسום ממשי בקיומן של ראיות לכואורה (בש"פ 352/11 ברוי נ' מדינת ישראל (25.1.2011)). אם הבדיקה הלאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיימים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבسط על החומר הראייתי לצורך הרשעת הנאשם – לא עוצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו (בש"פ 635/13 מגידיש נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.2.2013); בש"פ 6742/11 אלמיכאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.9.2011)). לעומת זאת, אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשות או הזרחיים הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בהן, כי אז קיימים סיכוי סביר להוכחת האשמה (הלכת זדה, עמ' 146).

7. לאחר שבחןתי את חומר הראות שהוגש לעוני ואת טענות הצדדים בכתב ובעל-פה, מצאתי כי בינהם כוללת של מארג הראות בתיק מצבעה על קיומן של ראיות לכואורה בעוצמה מספקת למעצר עד לתום ההליכים. על כן, לא ראוי להתערב בקביעת בית המשפט המחווי כי קיימת תשתיית ראיות לכואורת להרשות העורר בעבירות המוחשota לו.

קבילותן של הודעות התצפיטניות וגש 1

8. לטענת העורר, הריאות המרכזיות בתיק נגדו – הודעות התצפיטניות וגש 1 – אינן קבילות, ועל כן אין לשיקול אותן במסגרת בוחינת התשתיות הראייתית הלכאורית. לחלוין טוען כי יש לראות בהן ראיות לכואורה בעלות עוצמה הוכחתית נמוכה.

9. כדיוע, ראיות שאינן קבילות לא יכולות לגבש תשתיית ראייתית לכואורת. אולם, בשלב בוחינת הריאות לכואורה אין מניעה להישען על ראיות שלא ניתן לומר לגבייהן בוודאות כי הן אינן קבילות ויתכן אף כי במסגרת ההליך העיקרי תוחך קבילותן (ראו, למשל, בש"פ 2514/09 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 1 (29.3.2009); בש"פ 5306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (4.6.2009)). עמדה על כך השופטת א' פרוקצ'יה בבש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.4.2005):

"על בית המשפט בהליך המעצר להעריך מהי רמת הסיכון כי ראה גולמית, שקיימת לגביה בעית קבילות, תהפון בסופה של דבר לראה קבילה במשפט. אם על פי הדין וככל הראות ברור מראש כי מדובר בראיה שאינה קבילה ואין סיכון להכשיר את קבילותה במשפט, כי אז לא ניתן לבסס עליה, ועליה בלבד, מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכואורה להוכחת אשמת הנאשם. לעומת זאת, אם מדובר בראיה ששאלת קבילותה ניתנת לריפוי במשפט גופו, כי אז יש להעריך את מידת ההסתברות הקיימת להפיקתה של הראה לקבעה. על פי מידת ההסתברות, כאמור, יערוך משקלה של הראה הגולמית לצורך הлик המעצר".

10. הודעות התצפיטניות: לטענת העורר, הודעות התצפיטניות אינן קבילות ממשום שעיל פי "כל הראה הטובה" על התביעה להציג את קלטות מצולמות האבטחה עצמן שבהן מעודה התרחשות, ולא להסתמך על ראייה משנה נגזרת כהודעת התצפיטנית שצפתה בהן. כפי שציינה המשיבה, היא פועלת להוצאת תעוזת חסין מטעמי בטחון המדינה, ובית המשפט המחווי האריך את המועד להגשת תעוזת החסין. בעניין אחרון זה יש להציג כי הودעת התצפיטנית אינה נגזרת מצפיה לאחר מעשה בסרט שהוקלט, אלא היא עדות ישירה של מי שזכה בארוע בזמן אמיתי, גם אם הדבר נעשה באמצעות עזר לצפיה. מכל מקום, גם אם היו מקבלים לצורך הדיון את הטענה כי מדובר בראיה משנה (יוודגש כי זו הנחה לטובת העורר מבלתי להזכיר בכך), הרי וכי שנספק, במקרים מסוימים, כאשר אין אפשרות להביא לפניו בית המשפט את הראה הראשונית, ניתן להסתמך בראיה משנה (ראו, למשל, 10/175 חנוכיב נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (28.7.2011)). על רקע האמור, לא ניתן לקבוע בשלב הנוכחי כי הודעות התצפיטניות ימצאו כבלתי קבילות בהליך העיקרי, ומכך לא ראויים בוחינת משקלן במסגרת בוחינת התשתיות הראייתית הלכאורית. בצד האמור, יודגש כי נכון חשיבות הראה להליך העיקרי, הנחותיו היא כי הлик הוצאה תעוזת החסין יקודם בנסיבות הרואה, על מנת לאפשר לעורר לפנות בעתרה לגילוי ראה ככל שייחפות בכך.

11. הודעת גש 1: לטענת העורר, הודעת גש 1 לא נערכה כחוות דעת של עד מומחה ולא לוותה בתיעוד עמוד 4

עקבות הנעלים שנמצאו במקום וועליהן הוא נסمر. אף שכל ראייה שהעקבות יתועדו בסמוך לאחר האירוע (כשם שצולמו החבוקות שהכילו את הסם וכן העורר וחסן במקום מיד עם מעצרם), לא ניתן לומר, בשלב מוקדמי זה, כי ברור מראש כי העדר התיעוד ואי-עריכת הودעת הגש כעדות מומחה יובילו למסקנה של אי קובלות בהליך העיקרי. גם סוגיה זו צריכה להתברר בהליך העיקרי. לעומת זאת, לא ראוי מונעה להביא בחשבון את הראייה לכ准确性. העורר מוסיף וטעון כי הודעת גש 1 נגבהה רק בחולף תשעה ימים מיום האירוע. מבליל לקבוע מסמורות לעניין השאלה האם יש בכך כדי לגרום משקלת של הראייה, לא מצאת כי מדובר בפער זמן משמעותי העולה כדי פירכה מהותית ולגوية, המצביעת עצמה על כר松 ממשי בראיה באופן שאין להביא את הראייה בחשבון. מכאן, שניתן לשקל גם את הודעתו של גש 1 במסגרת בחינת התשתית הריאיתית הלכאותית.

הזיקה של העורר אל העבירות המוחוסות לו

12. לטענת העורר, כלל הראיות בעניינו הן ראיות נסיבתיות. לדבריו, ניתן שהחביות עם הסמים הונחו במקום קודם להגעתו, וכן ניתן כי "העובד" שזואה על ידי התכפייתנית היה חسن או אדם אחר שהתחזה לעבוד.

13. כאשר ראיות התביעה הן ראיות נסיבתיות יש לבחון אם הצלברות והשתלבותן זו בזו, יש בה, על פני הדברים, משום מסכת רצופה של עובדות מפלילות ברמה שיכולה להביא, בסופו של יומם, להרשעת הנאשם (ראו: בש"פ 6262 בлом נ' מדינת ישראל (16.9.1996); בש"פ 5588 זרב נ' מדינת ישראל, פסקה 8-7 (24.9.2012); בש"פ 4844 קופר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.7.2013)).

14. לאחר עיון בחומר החקירה, מצאת כי הצלברות הראיות בעניינו של העורר מבוססת מסכת עובדתית מפלילה שעשויה להוביל להרשעתו. העורר נעצר בירת האירוע דקוט ספורות לאחר ההתרחשויות שנצפתה על ידי התכפייתנית, כשהוא לבוש באפוד זהור ועובד על הגדר בצדיה המערבי, מרחק קצר מהמקום שבו נמצאו החביות המכילות סמים ומהמקום שבו בוצעה החבירה לכואורה עם המצריים. האפשרות שהחביות עם הסמים הונחו קודם להגעת העורר למקום נסתירה בהודעת גש 2 מיום 5.1.2014, שכן כי בסיוור בוקר מקדים שביצעו לא נמצאו החביות במקום. האפשרות ש"עובד שעון החול" שזואה על ידי התכפייתנית היה חسن, ולא העורר, נסתירה אף היא בהודעת גש 1 מיום 5.1.2014 שעיה 11:21 (וכן ראו סרט ההולכה עם הגש (דקה 5:24-0:50) ממנה עולה כי נמצאו עקבות נעלים במסלול שבין נקודת החבירה עם המצריים, מקום מציאת החביות עם הסמים והמקום שבו נעצר העורר כשהואעובד על בניית הגדר. עקבות הנעלים שנמצאו התאימו למסלול שנצפה על ידי התכפייתנית, והובילו אל המקום שבו עבד העורר שעיה שעיה נעצר. זאת, שעיה שלא נראה עקבות של אנשים נוספים במקום. אך יש להוסיף כי העורר עבד כ-100 מטר צפונית מהמקום שבו עבד חسن – ועמד קרוב יותר ממנו למקום שבו בוצעה החבירה לכואורה עם המצריים וכן למקום שבו נמצאו החביות המכילות הסמים. אשר לאפשרות ש"עובד שעון החול" שזואה על ידי התכפייתנית היה אדם אחר (שאינו חسن) שהתחזה לעבוד – הרי שלפי חומר החקירה, כל כניסה של עובדים לעבודה על הגדר מתואמת מול משרד הביטחון (ראו הودעת קרסנטי מכלוף מיום 6.1.2014; הודעת אליו חיטט מיום 7.1.2014), ולא נצפו אנשים נוספים נוספים באזור שעיה לבושים כעובדים (הודעת התכפייתנית מיום 9.1.2014 – "ת: [...] הנΚודה בה החיללים הושיבו את 2 החשודים שתפסו זה 10 מטר צפונית לנקודת העברת הדברים על הגדר, בערך 10 מטר. ש: האם היו אנשים נוספים שהבחנת בהם באיזור באותו הזמן? ת: היו לי 2 אנשים בוודאות. ש: אני מבין מפרק שלא ניתן לכך במקום עובדים אחרים עם וסתים באותו הזמן? ת: לא היו עובדים אחרים בכלל").

15. מצאתי כי ניתן לשקל את הודעות התצפיתנית ווגש 1 במסגרת בוחנת הריאות לכואורה לצורך ההחלטה על מעורר העורר עד לתום ההליכים, וכן כי הנסיבות הריאיות הניסיוניות בעניינו עליה כדי מסכת עובדתית מפלילה העשויה להוביל להרשעתו. אשר על כן, לאחר בוחנת חומר הריאות וניתחו, לא מצאתי להתערב במסקנת בית המשפט המחויז' שלפיה די בחומר החקירה הקים כדי להקים תשתיית ראייתית לכואורה בעוצמה המספקת למעורר עד תום ההליכים.

עלית מעורר

16. לעורר מיוחסות עבירות יצוא, יבוא, מסחר והספקת סמים והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית. עבירות אלו מקומות עלית מעורר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעוררים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעוררים).

חולופת מעורר

17. משנמצא שהקומות בעניינו של העורר ראיות לכואורה ועלית מעורר, שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להציג את מטרת המעורר בחולופה שפגעה בחריות הנשם היא פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעוררים). בפסקתנו הודהש כי ניסיון החים מלמד כי קיים קושי למתן אמון בסוחרי סמים נוכח הפיתי ל"כסף קל" Machzayeh, והסבירו הגבוה הכספי לחברה מהפצת הסמים מאידך גיסא. אשר על כן, נפקד כי ככל אין מקום להורות על שחרורם של נאשמים בסחר בסמים לחולופת מעורר, בין היתר בשל החשש שגם במסגרת חולופת המעורר ימשיכו הנאשמים בהפצת הסם. עם זאת, כל זה אינו מוחלט, ובצדיו יתכונו מקרים חריגים שיצדיקו שחרור לחולופת מעורר (ראו, למשל, בש"פ 6985/10 עזרא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (להלן: עניין עדרא); בש"פ 3807/06 טורק נ' מדינת ישראל (21.5.2006); בש"פ 3232/09 בוטרשייל נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.4.2009); בש"פ 9595/09 קורס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.12.2009)).

18. בעניינו, מבלי לגרוע מחומרתם הרבה של המעשים המיוחסים לעורר, מצאתי כי יש מקום לבחון לגופו של עניין אם נסיבותו של העורר עלות בוגדר אותן נסיבות חריגות שעשוות להצדיק את שחרורו לחולופת מעורר. זאת, נוכח גילו הצעיר של העורר – 21 שנים והuder עבר פלילי. אכן, במקרים שבהם אפשרות לחולופת מעורר לא ישימה על פניה, אין הכרח לสมוך את ההחלטה על תסקير מעורר שערק שירות המבחן. אולם, סבורני כי לא זה המקירה בעניינו, בשל הטעמים שפורטו לעיל, ולאחר מכן צמאת כי במקרים אחרים שנסיבות דומות ואף חמורות יותר ראה גם בית המשפט המחויז' לבחון את האפשרות לנטרול הסיכון בדרך של בוחנת חולופת מעורר (ראו למשל: בש"פ 2099/10 אבו מעמר נ' מדינת ישראל (15.4.2010); בש"פ 13/7898 מדינת ישראל נ' אבו כף (26.11.2013); בש"פ 10/6742 אבו הבירה נ' מדינת ישראל (27.9.2010)). ודוקנו: אין באמור כדי לנתקות עמדה בשאלת שחרורו של העורר לחולופת מעורר. הדברים מכוונים אך ורק לבחינת התוכנות חולופה שתאיין את הסיכון הנש�� ממנה.

19. אשר על כן, אני מורה לשירות המבחן למבוגרים לעורר תסקיר מעורר במשך 21 ימים אשר יוגש לבית המשפט

המחוזי, שיפעל כחכמתו.

הערר מתקיים כאמור במקרים, כמו פרט לעיל. העורר ישאר במעצר עד להחלטה אחרת של בית המשפט המוחזק.

ניתנה היום, ה' באדר בתשע"ד (7.3.2014).

שפט